

LAURA KNEIDL

Henry en Kate

Vertaald door Annelies Sijmons

DE FONTEIN

1

Demonstratie tegen Richard Darlington

Wanneer: maandag 23 september

Waar: Westminster Bridge, Londen

Oproep voor protestactie

Kate

Ik was altijd al een goede hardlooper geweest. Als kind hadden de anderen me bij tikkertje nooit te pakken gekregen. In de eerste klas van de middelbare school stond ik bij de atletiekwedstrijden op het podium. En op mijn zestiende was ik de succesvolste spits van het meisjesvoetbalteam, voordat ik school verliet. Terwijl ik vroeger voor mijn plezier rende, deed ik dat nu alleen nog maar om te overleven. Zoals op dit moment – razendsnel. Ik was op de vlucht, want ik had geen zin om weer een nacht door te brengen op het plaatselijke politiebureau. Daar wemelde het van de rare figuren en dronken klootzakken die hun handen niet konden thuishouden. Bovendien vreesde ik dat mijn volgende arrestatie minder prettig zou aflopen dan de vorige, een paar weken geleden. Toen hadden ze me ook betrapt op zakkenrollen, maar me laten gaan met een waarschuwing. Een waarschuwing die ik zojuist had genegeerd.

‘Questa puttana mi ha derubato!’ brulde de man die me ach-

tervolgde en wiens portemonnee in mijn jaszak zat. Ik had geen idee wat hij zei, maar waarschijnlijk was het niets aardigs. Zijn stem vermengde zich in mijn oren met het gieren van de wind en het gestamp van mijn laarzen, die over het asfalt vlogen en gelukkig niet uit elkaar vielen, hoewel de zool al losliet en het leer was gebarsten.

De vele toeristen op Parliament Square waren zowel een hindernis als een dekmantel. Ik week uit voor een gezin dat net bezig was een foto te maken voor een van de rode telefoencellen en sprong over een ijsje dat op de grond was beland.

'Prendetela!' schreeuwde de man, die maar niet wilde opgeven.

Ik keek over mijn schouder, ook al had ik beter moeten weten. Hard botste ik tegen een lichaam, dat vervolgens als een natte zak op de grond neerkwam. Ik struikelde, maar kon mijn evenwicht nog net bewaren. De vrouw die ik omver had gelopen keek me woedend aan. De inhoud van haar handtas lag verspreid over de grond, maar verder leek ze ongedeerd.

'Sorry!' riep ik. Ik sprintte verder terwijl ik de riem van mijn rugzak omhoogtrok omdat die van mijn schouder dreigde af te glijden. Een groepje jonge mannen, dat het tafereel had gadegeslagen, versperde me de weg. Ik week uit. Een hand die me wilde vastpakken, streek langs mijn arm, maar greep mis. Ik rende verder in de richting van de kade aan de overkant van Westminster Bridge.

De onmiskenbare geur van de Theems drong mijn neus binnen. Plotseling hoorde ik luid geschreeuw. Tientallen stemmen herhaalden steeds weer dezelfde woorden. Een demonstratie. Perfect! Een groot aantal mensen blokkeerden de brug en versperden de straat. Met kwade gezichten hielden ze borden en spandoeken omhoog. Ik had geen idee waartegen ze demonstreerden, maar op dat moment stond ik aan hun kant. Er stonden weliswaar ook enkele politieagenten, maar die hadden het te druk om ervoor te zorgen dat de demonstratie vreedzaam verliep, en schonken geen aandacht aan mij. Bovendien waren de demonstranten zo luidruchtig dat ze de woedende kreten van de Italiaan helemaal niet hoorden.

Ik hield in om niet op te vallen en mengde me onder de de-

monstranten, die voornamelijk uit verontwaardigde jonge vrouwen leken te bestaan, tussen wie ik perfect paste. Een paar weken geleden had ik mijn twintigste verjaardag gevierd. In mijn geval betekende dit dat ik door de stad was getrokken om gebruik te maken van alle verjaardagsactiesvoor spullen die ik me anders niet kon veroorloven. Wat alleen mogelijk was omdat ik me kon identificeren, een geluk dat niet elke dakloze had, en daarom waakte ik over mijn paspoort als een schat. Bovendien gaf het me toegang tot slaappleatsen die anders aan mijn neus voorbij zouden gaan.

Ik baande me een weg door de demonstranten om op te gaan in de menigte. Ik hield nog een beetje, meer van de opwinding dan van de inspanning. Ik haalde een paar keer diep adem om mezelf te kalmeren en onderdrukte de drang om te kijken of ik nog steeds werd achtervolgd. Dat zou alleen maar de aandacht op mezelf vestigen. In plaats daarvan liet ik me meevoeren in de stroom. Ik stak een hand in de zak van mijn versleten leren jack en hield de portemonnee van de Italiaan stevig vast – ik had tenslotte niet mijn leven op het spel gezet om zelf te worden bestolen.

‘Steun de vrouwen! Steun de vrouwen! Steun de vrouwen!’ riepen de mensen in koor om me heen.

Nog steeds buiten adem sloot ik me aan bij het protest en bestudeerde de borden die omhoog werden gehouden. Nu begreep ik waartegen deze mensen demonstreerden, of beter gezegd, tegen wie: Richard Darlington.

In deze stad stond waarschijnlijk niemands wereld zo ver af van die van mij als die van Richard Darlington – uitgezonderd die van de koninklijke familie misschien. Hij en zijn familie vormden het elitaire toppunt van de Britse high society. Ze waren de eigenaars van The Darlington, het duurste en protserigste hotel van de stad, zo niet zelfs van heel Europa. Regelmatig liepen politici, de adel en beroemdheden daar de deur plat. En hoewel ik Richard Darlington nog nooit in mijn leven had ontmoet, wist ik wie hij was, hoe hij eruitzag en wat hij had gedaan, net als waarschijnlijk de rest van Groot-Brittannië. De pers schreef al maanden over hem, omdat verschillende vrouwen de hoteleigenaar

beschuldigden van seksueel misbruik. De media had bol gestaan van de beschuldigingen. Natuurlijk ontkende hij alles.

Ik schreeuwde nog harder mee, terwijl de demonstratie langzaam maar gestaag The Darlington naderde, dat zich majestueus verhief aan de oever van de Theems. We hadden er op school zelfs iets over geleerd, toen we de geschiedenis van Londen bespraken, want The Darlington was doordrenkt van historische verhalen.

Het hotel, dat uit verschillende verdiepingen bestond, was aan het begin van de twintigste eeuw gebouwd in een neoclassicistische stijl. Met zijn zuilenarcades en zijn smetteloze gevel van crèmekleurige kalksteen straalde het pure luxe uit. De verschillende spitsvormige torentjes vormden de kroon op het gebouw en van daaruit moest men een adembenemend uitzicht op de stad hebben. Met zijn sprookjesachtige uiterlijk trok The Darlington de aandacht van iedereen die langs de rivier flaneerde. Het belichaamde de essentie van rijkdom en elegantie. Kortom: ik zou me daar nooit een nacht kunnen veroorloven.

Vlak voor het hotel, dat omsingeld was door agenten, kwam de demonstratie tot stilstand. Ik waagde een blik over mijn schouder, en tot mijn opluchting was er geen spoor meer te bekennen van mijn achtervolger. Dit was het juiste moment om ervandoor te gaan. Ik maakte me los uit de menigte en volgde de oever tot aan Lambeth Bridge, waar ik overstak om weer aan mijn kant van de stad te komen.

Al wandelend haalde ik de gestolen portemonnee uit mijn zak om mijn buit te inspecteren. Zoals altijd ging mijn hand eerst naar het geldvakje – tachtig pond. Niet slecht. Tegenwoordig droegen de meeste mensen alleen nog maar plastic geld bij zich, of ze hadden hun creditcards in hun telefoon opgeslagen, wat voor iemand als ik behoorlijk klote was. Maar er zat wel degelijk een kaart in de portemonnee. Als ik me haastte, kon ik er iets te eten mee kopen voordat hij werd geblokkeerd.

Toen ik net begon als zakkenroller, had ik nog een slecht geweten over wat ik deed. Inmiddels had ik die schuldgevoelens van me afgeschud. Natuurlijk had ik liever gehad dat ik niet hoefde

te stelen, maar ik stal niet voor de lol, maar om te overleven. En die vent – Pietro Mazzeo, volgens zijn identiteitskaart – die op vakantie was in de duurste stad van Groot-Brittannië, kon vast wel een paar pond missen.

Ik stopte het contante geld in mijn rugzak en ging op zoek naar iets eetbaars. Ik kon niet direct een supermarkt vinden, maar wel een Pret A Manger. Vastberaden liep ik erheen en kocht verse broodjes, een paar verpakte, houdbare snacks en een fles water. Met ingehouden adem hield ik de gestolen creditcard tegen het pinapparaat. Er klonk een piepje toen de betaling werd goedgekeurd. Met een zak vol lekkers verliet ik de winkel, waarbij ik al wandelend een van de broodjes pakte. Met smaak nam ik een hap van het brood om mijn knorrende maag te kalmeren en begaf me naar het bureau voor gevonden voorwerpen. Ik was misschien wel een dief, maar geen gewetenloze hufter. Ik wist dat het geld in de portemonnees voor toeristen zelden het meest waardevolle was. Er zaten vaak ook foto's in, en tickets en identiteitsbewijzen die ze nodig hadden voor de controle op het vliegveld.

Ik liep de straat door, waarbij niemand aandacht aan me schonk. Met mijn zwarte leren jack, vaal geworden jeans en korte donkerbruine haar was ik zo onopvallend als je maar kon zijn. Dat was onontbeerlijk voor een leven op straat, vooral als vrouw. Trek geen aandacht, dat was de eerste les geweest die ik op een hardhandige manier had geleerd.

Wees onverschrokken, dat was de tweede, want angst deed je zwak overkomen, en wie zwak was, was een gemakkelijk slachtoffer.

Vijftien minuten later bereikte ik het vervallen bureau voor gevonden voorwerpen, met de gebarsten glazen deur en een gevel vol kleurrijke graffiti. Het gebouw zag er niet bepaald indrukwekkend uit, maar wie online naar bureaus voor gevonden voorwerpen in Londen zocht, werd hierheen gestuurd.

Ik duwde de deur open, dankbaar dat hij niet spontaan uit zijn scharnieren sprong, en stapte naar binnen. Het rook er naar plastic, rubber, hout en stof. Aan de muren hingen donkere houten

planken, die vol stonden met allerlei zorgvuldig gesorteerde rommel. Van vergeten paraplu's tot eenzame handschoenen, verloren boeken en achtergelaten knuffels, en nog veel meer. Daaronder ook enkele curiosa, zoals een accordeon, die al weken op een van de kasten lag, en een hoofd van een etalagepop.

'Hoi, Kate!' begroette Mary me, die met twee breinaalden in de weer was en op een kruk achter de balie zat. Eigenlijk was Mary studente aan de University of London, maar drie dagen per week hielp ze op het bureau.

Ik liep naar de balie. 'Hoi. Hoe gaat het?'

'Met wat? Met breien? Werk? Studie?'

'Met alles?' antwoordde ik nieuwsgierig en ik pakte een snoepje uit de schaal op de toonbank. Ik vouwde het papiertje open en stopte het zuurtje in mijn mond.

'Het breien gaat goed. Op het werk is er niets nieuws. En de studie zorgt voor stress. Het semester is nog maar net begonnen en ik zit nu al tot over mijn oren in het huiswerk. Eigenlijk zou ik moeten studeren, maar ik heb gekozen voor stressbreien. Deze winter zal ik meer warme sokken hebben dan ik kan dragen.'

'Mocht je er een paar kwijt willen, ik hou me aanbevolen,' zei ik, half grappend, half serieus, want mijn sokken waren allemaal behoorlijk versleten. Een nieuw paar kon ik absoluut gebruiken, vooral als ze warm en zacht waren. Eind september waren de dagen in Londen nog aangenaam mild, maar 's nachts werd het steeds koeler. Ik zag nu al op tegen mijn tweede winter op straat.

Mary glimlachte. 'En met jou? Alles in orde?'

'Ja. Zoals normaal,' antwoordde ik kortaf, omdat het geen zin zou hebben haar te vertellen over mijn problemen. Ze kon er toch niets aan veranderen, en hoe minder ik over mijn leven sprak, hoe makkelijker het was om te negeren hoe klote het afgelopen jaar was geweest. Ik stak mijn hand in mijn jaszak, haalde de gestolen portemonnee tevoorschijn en schoof die naar Mary toe. 'Die wil ik graag afgeven.'

'Waar heb je die vandaan?'

‘Gevonden.’

‘Dit is al de derde portemonnee die je de afgelopen dagen hebt gevonden.’

‘Ik let nu eenmaal goed op.’

Mary gromde sceptisch en nam de portemonnee van me aan, om hem in haar administratie op te nemen. Toen ze het lege geldvakje opmerkte, schoot haar blik argwanend naar mij en de Pret A Manger-zak in mijn hand, maar ze zei niets. Ik wist vrij zeker dat ze wist wat ik deed, maar ze sprak me er nooit op aan, want het bureau voor gevonden voorwerpen was van de gemeente, en als ik een misdrijf zou bekennen, zou ze het moeten melden. ‘Bedankt voor het brengen.’

‘Graag gedaan. Nog een fijne dag.’

‘Jij ook bedankt,’ antwoordde Mary.

Ik glimlachte en zwaaide gedag. Soms wenste ik dat er een diepere vriendschap tussen ons zou zijn. Een vriendschap die verder ging dan de tien minuten smalltalk bij het bureau voor gevonden voorwerpen, want ik miste het om een echte vriendin te hebben. Maar daarvoor waren onze levens te verschillend. Waar zouden we het over moeten hebben? Ik had niets te vertellen, en wat ik te zeggen had, zou haar alleen maar deprimeren.

Ik verliet het gebouw en sloeg de weg in richting St. James’ Park toen ik plotseling een kriebel in mijn nek voelde. Het was een soort zesde zintuig dat zich ontwikkelde als je lang genoeg op straat leefde. Nog voordat het kriebelende gevoel had doorgezet, dook er naast me een oude Opel op, die me helaas veel te bekend voorkwam.

Shit.

Dat ontbrak er nog net aan.

De auto stopte. De deur zwaaide open en Randell stapte uit. Zonder aarzelen draaide ik me om en rende weg, ook al was er geen ontkomen aan. Als die klootzak me vandaag niet te pakken kreeg, dan was het wel morgen of overmorgen. Want hij zou niet opgeven totdat hij het geld van me zou krijgen dat ik hem zogenaamd schuldig was.

De rugzak klapte tegen mijn rug en de tas met het eten tegen

mijn dijbeen. Ik wist niet zeker of Randell de achtervolging had ingezet, maar ik durfde ook niet om te kijken. Voor de tweede keer die dag was ik op de vlucht.

Dit deel van de stad kende ik niet zo goed, maar dat hield me niet tegen. Op zoek naar een schuilplaats sloeg ik een zijstraat in, waar uit het niets Edwin, een van Randells drinkmaatjes, voor me opdook en me de weg versperde.

Fuck!

Ik probeerde hem te ontwijken, maar zijn reflexen waren verbazingwekkend snel voor zo'n lomp figuur. Hij greep me vast met zijn eeltige handen en trok me naar zich toe. De zak met eten viel op de grond. Voordat voorbijgangers doorhadden wat er aan de hand was, sleepte hij me de trap af naar een souterrainwoning. Ik spartelde tegen, maar had geen schijn van kans tegen zijn ijzeren greep.

‘Als je gaat gillen, prop ik wat in je mond,’ siste Edwin met een grimas. Niet omdat hij glimlachte, maar door het litteken bij zijn lippen.

Hij liet me los en rukte mijn rugzak van mijn schouders. Pas nu merkte ik hoe stevig hij me had vastgehouden. Op de plek waar zijn vingers hadden gezeten, voelde ik een kloppende pijn. Alles in mij schreeuwde dat ik moest vluchten, maar ik kon mijn rugzak niet achterlaten. Dat was mijn kostbaarste bezit.

Ik tilde mijn kin op, in een poging niet bang te lijken, hoewel ik het doodsbenaauwd kreeg toen Randell de trap af kwam, want ik wist waartoe die man in staat was. Mijn moeder en ik hadden immers een jaar lang met hem in zijn armoedige, beschimmelde huis gewoond. Hij droeg een zwarte jeans en een T-shirt – geen jas, alsof hij immuun was voor de kou. Zijn lichtbruine haar was gemillimeterd, waardoor zijn van nature ronde gelaatstrekken hoekiger leken. Het was vooral de meedogenloze blik in zijn ogen die hem een dreigende uitstraling gaf. Dat en het feit dat je nooit wist hoeveel hij had gedronken of wat hij had geslikt. Dat maakte hem onvoorspelbaar.

‘Hallo, Kate.’

‘Randell.’

Hij kwam op me af. Op een armlengte afstand van mij bleef hij staan. De bijtende stank van zweet en nicotine drong mijn neus binnen. Als nachtmerries een geur hadden, zouden ze ruiken naar Randell Barker.

‘Waar is mijn geld?’

‘Op de bank?’

Hij snoof, maar hij leek niet geamuseerd. ‘Heel grappig. Laat ik het anders zeggen: waar is het geld dat je me verschuldigd bent?’

Mijn handen balden zich tot vuisten. ‘Ik ben je helemaal niets verschuldigd!’

‘Ik zou vierduizend pond niet als “helemaal niets” bestempe-len,’ zei hij en hij keek me indringend aan met zijn donkere ogen. Een rilling liep langs mijn rug. Ik haatte het dat ik zoveel kleiner was dan hij, waardoor hij op me neer kon kijken. ‘Dus waar is mijn geld, Kate?’

‘Ik heb het niet,’ antwoordde ik, omdat het geen zin had om hem tegen te spreken. Mijn stem klonk berouwvol, hoewel ik Randell niets verschuldigd was. Mijn moeder had bijna vijfduizend pond van hem geleend, maar sinds haar overlijden was hij ervan overtuigd dat het mijn verantwoordelijkheid was om dat terug te betalen. Een klein deel had ik al terugbetaald, maar een flink bedrag ontbrak nog.

‘Ben je vergeten wat er gebeurt als je niet betaalt?’ vroeg hij en hij deed een stap dichterbij tot hij vlak voor me stond. Van dichtbij kon ik zien dat zijn pupillen verwijd waren. Hij was duidelijk high.

Ik klemde mijn lippen op elkaar en schudde mijn hoofd.

‘Waarom heb je mijn geld dan niet?’

‘Het waren een paar zware weken.’ Om precies te zijn, waren het zware maanden geweest, maar het laatste wat ik wilde, was Randell een dieper inzicht geven in mijn bestaan, want wat hij daar ook zou aantreffen, hij zou het vast en zeker tegen me gebruiken.

Teleurgesteld klakte Randell met zijn tong en kwam nog een stukje dichterbij. Ik kon hem nauwelijks verstaan, alsof hij me een geheim vertelde. ‘Je hoeft mijn geld niet moeizaam op straat

bij elkaar te sprokkelen. Je kunt je schuld ook gewoon bij mij afwerken.'

'Hoe dan?' vroeg ik, hoewel ik eigenlijk beter wist dan me te laten meeslepen in zijn spelletjes.

Hij stak een hand uit en streelde mijn wang. Het liefst zou ik voor zijn aanraking zijn teruggedeinsd, maar ik stond letterlijk met mijn rug tegen de muur. Zijn vingers gleden verder naar beneden, tot aan mijn mond. Hij staarde naar mijn lippen en streek er met zijn smerige duim overheen. Zijn stilzwijgen was veelzeggend, maar ik zou liever in de gevangenis belanden wegens diefstal dan seks hebben met de ex-vriend van mijn moeder. Alleen al bij het idee werd ik misselijk. Wat dacht Randell eigenlijk wel?

Ik draaide mijn hoofd opzij. 'Over mijn lijk, vuile rukker.'

'Dat valt te regelen,' gromde Edwin. Intussen hield hij de tachtig pond die hij van me had gestolen in zijn smerige handen.

Randell grijnsde. 'Dat zal niet nodig zijn. Kate weet wat er op het spel staat, nietwaar?' vroeg hij, maar hij wachtte niet op mijn antwoord. In plaats daarvan griste hij het geld bij Edwin weg. 'De komende dagen verwacht ik vijfhonderd pond van je te krijgen. En dit hier is rente. Als ik mijn geld niet op tijd krijg, wordt het vervelend voor je. Begrepen?'

Ik antwoordde niet.

'Begrepen?' herhaalde Randell indringender.

Ik knikte.

Hij glimlachte en deed een stap achteruit. 'Mooi. We zien elkaar nog, Kaitlynn. En probeer je niet voor me te verstoppen. Ik vind je wel.'

Ik klemde mijn tanden op elkaar. Hij wist precies hoezeer ik die naam haatte, vooral uit zijn mond. Met een zelfvoldane grijns draaide hij zich om en liep de trap op. Edwin wierp me een dreigende blik toe en liet mijn rugzak op de grond vallen, waarna ook hij vertrok. Ik bleef roerloos staan en durfde pas opgelucht adem te halen toen ik het gebrul van de weggrijdende auto hoorde.

Mijn hart ging tekeer en ik had knikkende knieën. Dit keer had Randell me met een waarschuwing laten gaan, maar uit eigen ervaring wist ik dat het ook heel anders had kunnen aflopen.

Ik knielde naast mijn rugzak neer. Edwin had alles door elkaar gegoooid, maar er was niets kapotgegaan, noch de envelop met de foto's, noch het oude kinderboek waaruit mama me altijd voorlas toen de wereld nog in orde was.

Ik stopte alles weer terug en vroeg me ondertussen af hoe ik in vredesnaam aan vijfhonderd pond moest komen.

2

Welkom in The Darlington!

The Darlington is het meest luxueuze vijfsterrenhotel van Londen. Het ligt in het hart van de hoofdstad, direct aan de Theems, en staat wereldwijd bekend om zijn indrukwekkende kamers, zijn uitmuntende service en tijdloze elegantie. Wees welkom!

Aankondiging op de officiële website van het hotel

Henry

Mijn armen trilden.

Mijn bovenbenen klopten.

Mijn rug brandde.

Het voelde fantastisch.

Ik klemde mijn tanden op elkaar en vocht met alles wat ik had tegen de drang om los te laten en me over te geven aan de val. Want als ik losliet, zou het voorbij zijn, en aan het einde van de val stonden vergaderingen en beslissingen op me te wachten. En persvragen over de demonstratie van gisteren, die urenlang voor een versperring hadden gezorgd op Westminster Bridge. Maar zolang ik me vastklampte aan de *crimps* en *jugs* in de boulderhal, hoefde ik nergens over na te denken. Alleen maar aan het feit of mijn spieren het zouden uithouden, zodat ik nog hoger kon klimmen.

Ik verkende mijn situatie, zocht een greep uit die ik kon vastpakken en trok mezelf omhoog. Mijn vingers waren droog van het krijt. Het was stil in de hal, op mijn doelbewuste ademhaling na dan. Normaal gesproken was de zaal om deze tijd nog gesloten, maar ik betaalde een hoop geld om ervoor te zorgen dat hij voor mij – en alleen voor mij – openging, omdat ik dat nodig had. Vandaag meer dan ooit.

De ochtend was het enige moment van de dag dat echt van mij was. Meestal trainde ik in de fitnessruimte van mijn penthouse, maar één keer per week vluchtte ik uit het hotel hiernaartoe. Me 's avonds afmatten op de loopband of de crosstrainer hielp tegen het piekeren, maar het was niets vergeleken met de kick die het klimmen me gaf. Het daagde niet alleen elke spier in mijn lichaam uit, maar zorgde er ook voor dat mijn gedachten tot stilstand kwamen, wat een ware uitdaging was geweest de afgelopen maanden.

Ik waagde me nog verder omhoog langs de wand, tot ik het piepje van het alarm van mijn telefoon enkele meters onder me hoorde. Dat herinnerde me eraan dat het tijd was om te stoppen. Met tegenzin liet ik de grepen los en met een zucht landde ik op de matten. Het zweet druppelde van mijn voorhoofd. Ik trok mijn doorweekte shirt uit en liep naar het bankje waar mijn waterfles lag en een droge handdoek, waarmee ik mijn gezicht afdroogde.

Ik pakte mijn telefoon en zette het alarm uit. In het afgelopen uur waren de kleine rode cijfers naast mijn apps verder opgelopen: zevenentwintig gemiste oproepen, tweeënnegentig ongelezen berichten, honderdachtentwintig onbeantwoorde e-mails. Zelfs zonder ze te openen wist ik dat geen van alle goed nieuws bevatte.

Ik had altijd al geweten dat ik vroeg of laat The Darlington zou overnemen; ik was tenslotte niet alleen de oudste, maar ook de enige zoon met interesse in het hotel. Logan was weliswaar maar twee jaar jonger dan ik, maar hij had onze ouders en het familiebedrijf al jaren geleden de rug toegekeerd om zijn eigen gang te gaan. En Ethan? Hij was pas twintig, en meestal reikten zijn ge-

dachten niet verder dan het slipje van het volgende model dat hij in bed wilde krijgen. Daarom bleef ik alleen over om het hotel te leiden, maar in mijn oorspronkelijke voorstelling was het een goedmoedelijke overdracht geweest, waarbij mijn vader zich gestaag uit het bedrijf had teruggetrokken. Ik had er niet op gerekend dat ik van de ene op de andere dag de volledige verantwoordelijkheid zou krijgen, terwijl het grootste schandaal in de Britse high society over mijn familie denderde.

Ik sloeg de handdoek over mijn schouder en liep naar de kleedkamers. Toen ik de conciërge passeerde, knikte ik even. Hij had de ondankbare taak gehad om mij op dit tijdstip de hal binnen te laten. Hij beantwoordde het gebaar lusteloos en wenste me een fijne dag, maar daar kon ik alleen maar van dromen. Wat me te wachten stond, was een dag volgepropt met afspraken met een en al ellende. Dankzij de work-out had ik tenminste een beetje het gevoel dat ik erop was voorbereid.

Mijn telefoon trilde. Logan had me een bericht gestuurd. Als er één persoon was die een nog verknipter slaappatroon had dan ik, dan was het wel mijn broer. Hij was eigenaar van een van de hipste restaurants van de stad, waar hij vaak tot laat in de nacht bezig was. Toch stond hij de volgende ochtend vroeg op om verse ingrediënten in te kopen voor de volgende avond. Zijn bericht was een foto van het blaadje van zijn mindfulnesskalender. Dat soort foto's stuurde hij me elke dag.

HOU VAN JEZELF.
EN JE ZULT NOOIT ONGELUKKIG ZIJN.

IK:

Is dat een uitnodiging tot
masturbatie?

LOGAN:

Lach er maar om. Die
kalender is geweldig.

IK:

Dat zeg je alleen maar omdat
hij je aanmoedigt om te
rukken.

LOGAN:

Je bent gewoon jaloers.

IK:

Maak dat jezelf maar wijs.

Met kerst had ik Logan de kalender met pseudowijsheden cadeau gegeven. In de loop der jaren was het een traditie geworden om hem van alles en nog wat aan onzin te geven, omdat ik al acht jaar bij elke gelegenheid precies hetzelfde van hem kreeg: een dvd van *London Has Fallen*, waarschijnlijk de slechtste film die er bestond. We waren destijds samen naar de bioscoop gegaan en ik had de film zo vreselijk gevonden dat ik de zaal voortijdig had verlaten en Logan alleen had achtergelaten. Dat had hij me nooit vergeven. En om te voorkomen dat ik op het idee zou komen om de dvd's te verkopen of zelfs weg te gooien, liet hij in de hoesjes persoonlijke berichten voor me achter.

Ik opende de deur van de lege kleedkamer, waar mijn sporttas op de bank lag in plaats van in een kluisje. Er was toch niemand anders aanwezig. Ik kleeedde me uit en stapte onder een van de douches in de aangrenzende wasruimte en koelde mijn oververhitte lichaam af onder het koude water. Achter mijn slapen bonkte een opkomende hoofdpijn. Terug in de kleedkamer slikte ik een paracetamol om zo de komende uren enigszins te kunnen functioneren. Nadat ik mijn haar had gedroogd, haalde ik mijn pak uit de kledinghoes, zodat ik direct door kon naar mijn werk.

Nadat ik mijn broek en overhemd had aangetrokken, knoopte ik mijn stropdas om en schoot ik in mijn colbertje, waarna ik een kritische blik wierp in de spiegel. Alles zat onberispelijk. Het donkere pak, het zwarte haar, zelfs de driedagenbaard die ik had laten staan tot verdriet van mijn moeder. Mijn kleine rebellie tegen

het gladde systeem. De enige smet waren de kringen onder mijn blauwe ogen, die er vorig jaar nog niet waren geweest. Niemand die het opmerkte, omdat niemand er iets om gaf. De mensen zagen niet mij, maar alleen wat ze in mij wilden zien.

Mijn vader zag een zakenman.

Mijn moeder zag haar hoop in bange dagen.

De pers zag een hotelierfgenaam.

En de rest van de wereld zag een man met macht.

Ik daarentegen zag een man die gevangenzat in een gouden kooi waaruit hij niet kon ontsnappen zonder zijn familie en het hotel, waar hij boven alles van hield, in de steek te laten. Want de Darlington-dynastie stond op het punt van omvallen – en het was aan mij om haar te redden.

Eerste druk oktober 2026

Dit is het eerste deel in de serie 'The Darlington'.

Oorspronkelijke titel *The Darlington - Henry & Kate*

Oorspronkelijke uitgever LYX, een imprint van Bastei Lübbe AG

Copyright © 2025 Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Keulen

This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur Bureau B.V.,
Amsterdam, www.lindakohn.nl

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance
with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Annelies Sijmons

Omslagontwerp Het Omslag Atelier | Lisette Vink

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Weesp

ISBN 978 90 261 8466 6

ISBN e-book 978 90 261 8467 3

ISBN luisterboek 978 90 261 8468 0

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining niet toegestaan.